

Bilag 27.

Oversættelse.

Ekspeditionssekretær Thomas Rechnagels indlæg i 6. udvalg den 13. oktober 1971 om Folkeretskommissionens beretning.

Den danske delegation vil gerne benytte denne lejlighed til over for de nuværende medlemmer af Folkeretskommissionen, hvis valgperiode udløber med udgangen af indeværende år, at udtale sin helhjertede påskønnelse af de store fremskridt, som de på så mange områder har præsteret i deres arbejde for en videreudvikling og kodifikation af folkeretten, og for de betydningsfulde arbejdsresultater, de har opnået: Konventionen om særlige missioner, traktatretskonventionen og nu udkastet til en konvention om staters repræsentation ved internationale organisationer. Dette sidste arbejde danner den foreløbige slutsten på kommissionens behandling af problemkomplekset omkring diplomatretlige forhold.

Den beundringsværdige indsats, som Folkeretskommissionens medlemmer har ydet ved færdigbehandlingen af dette konventionsudkast, fortjener vor fulde anerkendelse. Ved første øjekast kunne man tro, at denne opgave, som kommissionen fik pålagt af generalforsamlingen i 1958, ikke ville volde store vanskeligheder, når først konventionerne om diplomatiske og konsulære forbindelser og senere konventionen om særlige missioner var færdigbehandlet. Men som det så ofte er tilfældet i juridisk arbejde, dukker problemerne først for alvor op, når arbejdet er begyndt, og dette har da også været tilfældet i denne sag. På dansk hold vil vi nu med interesse gøre udkastet til genstand for en nærmere analyse.

Uden i øvrigt at gå i detaljer med hensyn til substansen i konventionsudkastet som helhed eller blot til enkelte af dets artikler vil jeg gerne udtale, at vi som bekendt fra dansk side hidtil har stillet os skeptiske over for værdien af en egentlig konvention på dette område i stedet for at stile mod en

måske mere fleksibel international kodeks. Vi har imidlertid forståelse for de kommentarer, kommissionen har anført herom på side 15 og 16 i sin beretning, og vi kan måske tilføje, at med de klausuler, som indeholdes i art. 3 og art. 4, synes konventionsudkastet dog i realiteten ikke at adskille sig meget fra en kodeks.

Omfanget eller niveauet af de foreslåede rettigheder og immuniteter er tidligere blevet kritiseret fra flere sider og har selvsagt også givet anledning til diskussion i kommissionen. Med hensyn til delegerationer til internationale organisationers organer og til konferencer har man ikke desto mindre i art. 61 valgt det mest vidtgående alternativ A fra første udkast, jfr. dets art. 100. Det må allerede nu siges, at man fra dansk side stiller sig kritisk over for dette høje rettighedsniveau og finder, at det vil kræve en meget nøje overvejelse.

Derimod er det med tilfredshed, at min delegation konstaterer, at den noget rigoristiske bestemmelse i første udkasts art. 83 om, at „a delegation to an organ or to a conference may represent only one state“ er gledet ud, således at det overlades til praksis i de enkelte organisationer og til en konferences egen vedtagelse, hvorledes der skal forholdes med hensyn til dette spørgsmål. Det hastigt voksede internationale samarbejde gør det rimeligt, at mindre stater kan benytte sig af muligheden for at lade sig repræsentere af hinanden i de internationale organisationers underorganer og til konferencer.

Konventionsudkastet fortjener et nøje studium, forinden der træffes bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med det. Det må således nærmere overvejes, om der i lighed med konventionsudkastene om diplo-